Hz. Mehdî ve îmân hizmeti

İşârâtü'l-İ'câz'daki tarifiyle îmân, Cenâb-ı Hakk'ın, istediği kulunun kalbine, cüz-ü ihtiyarının sarfından sonra ilka ettiği bir nurdur.

Öyleyse, îmân, Şems-i Ezelî'den vicdan-ı beşere ihsan edilen bir nur ve bir şuadır ki, vicdanın içyüzünü tamamıyla ışıklandırır. Dokuzuncu Mektupta ise îmân ve İslâmiyet ile ilgili şu izahlar yapılır: "İslâmiyet iltizamdır; îmân iz'andır. Tabir-i diğerle, İslâmiyet, hakka tarafgirlik ve teslim ve inkıyaddır. İman iz'andır. Aynı zamanda îmân, hakkı kabul ve tasdiktir."1 İslâm'ın temeli ise, îmâna hizmeti esas maksat yapmaktır. Çünkü îman dünya ve âhiret saadetinin esasıdır ve temel taşıdır.

Îmansızlık ise en büyük felâkettir. Sadece dünyayı Cehenneme çevirmekle kalmaz, âhirette de Cehennem meyvelerini verir. Böylece "îmânsızlıkta hiçbir cihet-i lezzet yok. Elem içinde elemdir, zulmet içinde zulmettir, azap içinde azaptır."2 Bundan dolayıdır ki îmânsız olanlar, insaniyetin mertebesinden sukut etmişlerdir. Bediüzzaman "Hey efendiler! Ben îmânın cereyanındayım. Karşımda îmânsızlık cereyanı var. Başka cereyanlarla alâkam yok."3 diyerek tarafını ve hizmetini net olarak belirlemiştir.

Resûl-i Ekrem'de (asm) Mekke döneminde îmânı asıl yapmış ve ömrü boyunca bu hizmeti esas edinmiş, ümmetinin nazarını ve dikkatlerini bu noktaya çevirmiştir. Eski asırlarda din ve îman birçok yollarla koruma altındaydı. Yani "Eski zamanda, esâsât-ı îmâniye mahfuzdu, teslim kavî idi. Teferruatta, âriflerin marifetleri delilsiz de olsa, beyanatları makbul idi, kâfi idi. Fakat şu zamanda, dalâlet-i fenniye elini esâsâta ve erkâna uzatmış"tır. 4

Ayrıca ahirzamanın dinsizlik cereyanları âlem-i İslâmiyette Risâlet-i Ahmediyeyi (asm) inkâr niyetiyle şeriat-ı Ahmediyeyi (asm) tahribe çalışan komiteler şeklinde icraatlarını yapmıştır. Bu dinsizlik cereyanları nifak perdesi altında Risâlet-i Ahmediyeyi (asm) inkâr ederek, şeriat-ı İslâmiyenin tahribine çalışmıştır. Bundan dolayıdır ki "Bu asırda din ve İslâmiyet düşmanları, evvelâ îmânın esaslarını zayıflatmak ve yıkmak plânını, programlarının birinci maddesine koymuşlardır. Hususan bu yirmibeş sene içinde (1900'lü yılların ilk çeyreğinde), tarihte görülmemiş bir halde münâfıkane ve çeşit çeşit maskeler altında îmânın erkânına yapılan sû'-i kasdlar pek dehşetli olmuş, çok yıkıcı şekiller tatbik edilmiştir. Halbuki: İmanın rükünlerinden birisinde hâsıl olacak bir şübhe veya inkâr, dinin teferruatında yapılan lâkaydlıktan pek çok defa daha felâketli ve zararlıdır. Bunun içindir ki; şimdi en mühim iş, taklidî îmânı tahkikî îmâna çevirerek îmânı kuvvetlendirmektir, îmânı takviye etmektir, îmânı kurtarmaktır. Her şeyden ziyade îmânın esasatıyla meşgul olmak kat'î bir zaruret ve mübrem bir ihtiyaç, hattâ mecburiyet haline gelmiştir. Bu, Türkiye'de böyle olduğu gibi; umum İslâm dünyasında da böyledir."5

İçinde yaşadığımız ahirzaman asrı ise dinin nokta-i istinad kalelerinin yıkıldığı, İslâmî şeâirin tahribe maruz kaldığı,

âhirzaman fitnelerinin bir bir huruç ettiği dehşetli hadiselere sahne olduğu bir asırdır. İşte böyle bir zaman diliminde taklidî îmanın istinad kalelerinin sarsıldığı bir dönemde, Müslümanlar cemâat halinde yapılmakta olan bunca hücuma ancak tahkikî bir îmanla mukavemet edebilir. Aynen öyle olmuş ve Bediüzzaman Hazretleri uzun bir tedkikat ile telif ettiği Risâle-i Nur Külliyatı'nı bir program olarak tekmil etmiş ve bu asrın insanlarının hayat-ı dünyeviye ve uhreviyesi için neşretmiştir.

Geçmiş asırlarda hayat-ı içtimâiyede İslâmî bir hassasiyet vardı. İnsanlar ekseriyetle inanır, inanç ve îmânlarının gereğini yerine getirmeye çalışırdı. Ancak asr-ı ahirzamanda ekser insanlar fen ve felsefenin tasallutuyla ya materyalizme, ya da tabiatperestliğe maruz kalmış, hayat-ı dünyeviyede huzur ve mutluluğu yitirmiştir. Elbette böyle bir zamanda îmân hizmetinin ehemmiyeti çok önemlidir. Hatta öylesine önem kazanır ki, onunla meşgûliyet bunun dışında her şeyi, bilhassa câzip görülen siyaseti dahi terk etmeyi gerektirir. Bediüzzaman'ın ifadesiyle "Bu zamanda öyle fevkalâde hâkim cereyanlar var ki, herşeyi kendi hesabına aldığı için, faraza hakikî beklenilen ve bir asır sonra (geçmiş asrın müceddidinden bir asır sonra) gelecek o zat dahi bu zamanda gelse (zaten bu zamanda gelmiş), harekâtını o cereyanlara kaptırmamak için siyaset âlemindeki vaziyetten feragat edecek ve hedefini değiştirecek diye tahmin ediyorum."6 demiş. Çünkü "îman hizmeti, safvetini umumun nazarında bozmasın ve avamın çabuk iğfal olunabilen akıllarında o hizmet başka maksatlara âlet olmadığı tahakkuk etsin."7

Başka bir yerde de Bediüzzaman Hazretleri, îman hizmetinin önemini anlatırken, siyasetle bir karşılaştırmasını yaparak şu ifadeleri kullanıyor: "Madem bu zamanda, her şeyin fevkinde hizmet-i îmaniye bir kudsî vazifedir; hem kemmiyet, keyfiyete nisbeten ehemmiyeti azdır; hem muvakkat ve mütehavvil (geçici ve değişken) siyaset daireleri ebedî, daimî, sâbit hizmet-i îmaniyeye nisbeten ehemmiyetsizdir, mikyas olamaz."8

Netice-i kelâm: "Şimdi hakikat-i hal böyle olduğu halde (Mehdi'nin), en birinci vazifesi ve en yüksek mesleği olan îmânı kurtarmak ve îmânı, tahkikî bir surette umuma ders vermek, hattâ avamın da îmânını tahkikî yapmak vazifesi ise, mânen ve hakikaten hidayet edici, irşad edici mânâsının tam sarahatini ifade ettiği için, Nur şakirtleri bu vazifeyi tamamıyla Risâle-i Nur'da gördüklerinden, ikinci ve üçüncü vazifeler buna nisbeten ikinci ve üçüncü derecedir diye, Risâle-i Nur'un şahs-ı mânevîsini haklı olarak bir nevi Mehdî telâkki ediyorlar."9

Hz. Mehdî ahirzamanda dinsizlik cereyanlarının kuvvet bulduğu bir asırda gelmiş ve îmânları fen ve felsefenin tasallutu ile tezellüle uğrayan ehl-i îmânın îmânlarını kurtarma vazifesini aslî olarak birinci sıraya almıştır. Uzun tedkikat ile yazılan Risâle-i Nur eserleri ile önce îmânı kurtarma hizmetine başlamış, ancak bu vazifenin dahi tamamını yapmaya ömrü yetmemiştir. Nerde kaldı ki diğer vazifelere ömrü yetsin? Geriye kalan îmân hizmeti ile beraber hayat (Hilâfet-i Muhammediye (asm) unvanıyla şeâir-i İslâmiyeyi ihya etmek) ve şeriat (şeriat-ı Muhammediyeyi (asm) tesis etmek) vazifeleri ise Mehdî-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemaatinin şahs-ı mânevîsi yapacaktır.

Dipnotlar:

1- Mektubat, s. 58.
2- Mektubat, s. 104.
3- Mektubat, s. 118.
4- Mektubat, s. 640.
5- Sözler, [Konferans] s. 1217.
6- Kastamonu Lâhikası, s. 115.
7- Sikke-i Tasdik-i Gaybi, s. 82.
8- Kastamonu Lâhikası, s. 113.
9- Emirdağ Lâhikası-I, s. 456.